

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αριθμός Γνωμοδότησης 235/2014
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
(Α΄ ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ)
Συνεδρίαση της 19^{ης} Ιουνίου 2014

Σύνθεση:

Προεδρεύων: Μιχαήλ Απέσσος, Αντιπρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, λόγω κωλύματος του Προέδρου ΝΣΚ, Ιωάννη Σακελλαρίου και του αρχαιότερου Αντιπροέδρου Νικηφόρου Κανιούρα.

Μέλη: Αλέξανδρος Καραγιάννης, Αντιπρόεδρος ΝΣΚ, Ιωάννης Διονυσόπουλος, Ανδρέας Γραμματικός, Θεόδωρος Ψυχογιός, Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος, Γεώργιος Κανελλόπουλος, Κωνσταντίνος Χαραλαμπίδης, Ευγενία Βελώνη, Αικατερίνη Γρηγορίου, Στυλιανή Χαριτάκη, Δημήτριος Χανής, Νικόλαος Δασκαλαντωνάκης, Γαρυφαλλιά Σκιάνη, Κωνσταντίνος Κατσούλας, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αλέξανδρος Ροϊλός, Ευστράτιος Συνοίκης, Ευαγγελία Σκαλτσά, Κυριακή Παρασκευοπούλου, Ελένη Πασαμιχάλη, Χριστίνα Διβάνη και Σταύρος Σπυρόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής: Γεώργιος Βαμβακίδης, Πάρεδρος ΝΣΚ.

Αριθ. ερωτήματος: Υπ'αρ.πρωτ.Δ2Β 110517 ΕΞ 2013/19.7.2013 και Δ2Β 114743 ΕΞ 2013 ΕΜΠ/15.10.2013 έγγραφα της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών και υπ'αριθ.πρωτ.0000575ΕΞ2014/21.1.2014 έγγραφο του Υπουργού Οικονομικών.

Περίληψη ερωτήματος: Ερωτάται εάν, ενόψει του διδόμενου ιστορικού, θα υπολογιστεί ή όχι για τη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 28 και 29 ν. 4024/2011, ο χρόνος αργίας δύο (2) υπαλλήλων

του Υπουργείου Οικονομικών στο συνολικό χρόνο πραγματικής τους δημόσιας υπηρεσίας που δεν έχει προσμετρηθεί για μισθολογική εξέλιξη ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας, ώστε, συνακόλουθα, αναλόγως να καταταγούν ή όχι σε ανώτερο βαθμό και να λάβουν ή όχι το βασικό μισθό του ανώτερου βαθμού, λαμβανομένου υπόψη ότι τα επίμαχα πειθαρχικά και ποινικά αδικήματα – για τα οποία είχαν τεθεί σε αργία – υπέπεσαν σε παραγραφή, πράγμα που είχε ως συνέπεια την παύση της κατ' αυτών ασκηθείσας ποινικής και πειθαρχικής δίωξης.-

-----

I.- ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΣ: Από όσα εκτίθενται στα πιο πάνω έγγραφα της ερωτώσας υπηρεσίας και τα συνημμένα σ' αυτά στοιχεία προκύπτει το ακόλουθο ιστορικό:

1. Οι Κ.Π. και Μ.Δ. με τις υπ' αριθμ. Μ.Ε.11953/4750/19.09.1986 και Ε. 2286/569/03.02.1987 αντίστοιχες αποφάσεις μετετάγησαν, κατά τις διατάξεις του ν. 1566/1986, από την OLYMPIC CATERING A.E. στο Υπουργείο Οικονομικών, με συνολικό χρόνο στο φορέα προέλευσης, για μεν τον πρώτο, δύο έτη, ένα μήνα και δέκα οκτώ ημέρες και για το δεύτερο δύο έτη, έξι μήνες και επτά ημέρες (δηλ. υπολογιζόμενο από 01.08.1984 και 26.07.1984, αντιστοίχως, έως την ημερομηνία κατάταξής τους).

2. α. Ακολούθως, οι εν λόγω υπάλληλοι με τις υπ' αριθμ. ΕΜΠ14060/1960/0002/27.06.1989 και ΕΜΠ 13986/0002/27.06.1989 αντίστοιχες αποφάσεις τέθηκαν σε κατάσταση αυτοδίκαιης αργίας από 27.05.1989 και 30.05.1989, αντιστοίχως, ημερομηνία που είχε διαταχθεί η προσωρινή τους κράτηση, ενώ με τα υπ' αριθμ. ΕΜΠ 14247/2043/0002/15.09.1989 και 11102/566/0002/17.07.1995 αντίστοιχα παραπεμπτήρια έγγραφα παραπέμφθηκαν σε πειθαρχική δίκη για την εκ μέρους τους διάπραξη των αυτών αδικημάτων, ήτοι: **i)** της παράβασης καθήκοντος κατά τον ποινικό κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους (άρθρο 206 παρ. 1 εδ. κη' του π.δ. 611/1977), **ii)** της χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπούς ή ανάξιας υπαλλήλου διαγωγής εντός και εκτός υπηρεσίας (άρθρο 207 παρ. 4 εδ. ε' του π.δ. 611/1977) **και iii)** της πρόσκλησης δημοσίου σκανδάλου (άρθρο 207 παρ. 4 εδ. ια' του π.δ. 611/1977).

β. Στη συνέχεια, μετά την έκδοση του υπ' αριθμ. 14/1994 βουλευμάτος

του Συμβουλίου Εφετών Δωδεκανήσου, με το οποίο αυτοί παραπέμφθηκαν να δικάσουν για εκβίαση, αλλά και για εξακολουθητική κακουργηματική δωροληψία κατά συναυτουργία και άμεση συνέργεια σε δωροληψία, εκδόθηκαν οι υπ' αριθμ. ΕΜΠ 10618/342/0002Γ/19.04.95 και ΕΜΠ 10619/341/0002Γ/19.04.95 αποφάσεις, με τις οποίες αυτοί τέθηκαν στην κατάσταση της υποχρεωτικής αργίας από 15.02.1994, ημερομηνία εκδόσεως του ανωτέρω βουλεύματος, μ' όλες τις οικονομικές συνέπειες που επέρχονται από την υπαγωγή της υπόθεσης αυτής στις διατάξεις του άρθρου 56 του ν. 2065/1992.

γ. Ωστόσο, παρά την έκδοση της υπ' αριθμ.39/1995 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Δωδεκανήσου (Α' βαθμού), δυνάμει της οποίας οι κατηγορούμενοι αυτοί υπάλληλοι κηρύχθηκαν ένοχοι όλων των αποδοθέντων σ' αυτούς εγκλημάτων και καταδικάστηκαν σε στερητικές της ελευθερίας ποινές (καθειρέξεως – φυλακίσεως), επακολούθησε: ι) αρχικά μεν η έκδοση της υπ' αριθ.42/1996 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου που εξαφάνισε εν μέρει την ως άνω καταδικαστική απόφαση και επέβαλε σε βάρος του καθενός εξ αυτών χωριστά ποινή ενός (1) έτους και έξι (6) μηνών με τριετή αναστολή για το αδίκημα της δωροληψίας, ενώ ως προς το αδίκημα της εκβίασης έπαυσε οριστικά την ποινική δίωξη λόγω παραγραφής **και ιι)** τελικώς η υπ' αριθμ. 257/1997 απόφαση του Αρείου Πάγου που αναίρεσε εν μέρει, ως προς τις καταδικαστικές της διατάξεις, την πιο πάνω απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου και έπαυσε οριστικά την ποινική δίωξη και για το αδίκημα της δωροληψίας λόγω παραγραφής συνεπεία νεότερου και ευνοϊκότερου νόμου (δηλ. του ν. 2408/1996 δυνάμει του οποίου τροποποιήθηκε ο ν. 1608/1950 και έγινε μετατροπή και των συγκεκριμένων αδικημάτων από κακουργήματα σε πλημμελήματα).

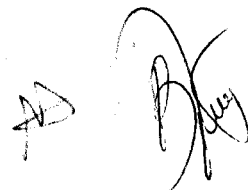
3. α. Μετά απ' αυτά επελήφθη το αρμόδιο (β') υπηρεσιακό πειθαρχικό συμβούλιο, το οποίο με την από 26.7.1997 (ΕΜΠ 12976/1266/0002Γ/06.10.1997) απόφασή του έκρινε ότι οι ανωτέρω υπάλληλοι υπέπεσαν μεν στα αποδοθέντα σ' αυτούς ως άνω πειθαρχικά αδικήματα, πλην, όμως, έπαυσε την κατ' αυτών περαιτέρω πειθαρχική τους δίωξη λόγω της κατά τα παραπάνω συντελεσθείσης παραγραφής.

β. Ακολούθως, με τις υπ' αριθμ.1046644/1590/0002Γ/05.11.1997 και

1046643/1589/0002Γ/5.11.97 αντίστοιχες αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών επανήλθαν αυτοί, από 6.10.1997, στην ενεργό υπηρεσία, ενώ με την, κατά το άρθρο δεύτερο του προϊσχύσαντος Δ/Υ Κώδικα (ν. 2683/99), εκδοθείσα υπ' αριθμ. 1037082/214/0002Β/13.04.1999 διαπιστωτική πράξη κατετάγησαν στους ενιαίους βαθμούς, στην οποία δεν υπολογίστηκε ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας το χρονικό διάστημα της αργίας, ήτοι 8 έτη, 4 μήνες και 9 ημέρες, για τον πρώτο, και 8 έτη, 4 μήνες και 6 ημέρες για το δεύτερο των υπαλλήλων, σύμφωνα με τα γενόμενα δεκτά από τη ΓνμδΝΣΚ 404/1999.

γ. Κατά της διαπιστωτικής αυτής πράξης οι εν λόγω υπάλληλοι άσκησαν αιτήσεις ακυρώσεως ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, επί των οποίων εκδόθηκαν οι 3140/2001 και 3141/2001 αποφάσεις τούτου (ΔΕΑ), που δέχθηκαν τα ένδικα αυτά βοηθήματα και ακύρωσαν την προσβαλλόμενη πράξη, ως προς τους αιτούντες, σε συμμόρφωση των οποίων η διοίκηση τους κατέταξε στους ενιαίους βαθμούς, υπολογίζοντας ως χρόνο πραγματικής υπηρεσίας και τον χρόνο αργίας.

4. α. Στο μεταξύ, το Υ.Σ., κατ' επίκληση του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 2470/1997, επανήλθε και κατά τη συνεδρίαση της 07.07.2000, κατά την οποία, δεχθέν την προς αυτό εισήγηση που είχε υιοθετήσει τις απόψεις της 404/1999 γνωμοδότησης του ΝΣΚ, εξέφρασε τη σύμφωνη γνώμη του για τη μη χορήγηση στους υπαλλήλους αυτούς του αμέσως επόμενου μισθολογικού κλιμακίου, δηλ. Μ.Κ. -26-, από 10.12.1997 και 2.12.1997, αντιστοίχως, αλλά τη χορήγηση τούτου από 01.08.1998, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 2606/1998, τη χορήγηση των Μ.Κ. -25- και -24- από 10.12.99 και 2.12.1999, αντιστοίχως, λόγω υφισταμένης αρχικά ποινικής καταδίκης, δεδομένου ότι η παύουσα οριστικά την ποινική δίωξη λόγω παραγραφής απόφαση δεν είναι αθωωτική, όπως γνωμοδότησε το ΝΣΚ με την ανωτέρω γνωμοδότησή του που έγινε δεκτή από τον Υφυπουργό Οικονομικών. Επίσης, στο ίδιο παραπάνω πρακτικό το Υ.Σ. αναφέρει ότι από τα στοιχεία του προσωπικού τους μητρώου προκύπτουν αμφιβολίες για το κατά πόσον ανταποκρίνονται ικανοποιητικά στα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις τους στην υπηρεσία, δεδομένου ότι έχουν χρόνο αργίας 8 έτη, 4 μήνες και 9 ημέρες ο πρώτος και 8 έτη, 4 μήνες και 6 ημέρες ο δεύτερος τούτων.

β. Το πιο πάνω πρακτικό του Υ.Σ. προσέβαλαν οι θιγόμενοι απ' αυτό ως άνω υπάλληλοι με ταυτάριθμες προσφυγές που άσκησαν στο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών. Επ' αυτών εκδόθηκαν, αντιστοίχως, οι 11896 και 11895/2002 οριστικές αποφάσεις του ανωτέρω πρωτοβάθμιου δικαστηρίου που δέχθηκαν τα ένδικα αυτά βοηθήματα. Έπειτα, όμως, από άσκηση εφέσεων εκ μέρους του Δημοσίου κατ' αυτών, εκδόθηκαν οι υπ' αριθ.1711/2004 και 71/2004 αντίστοιχες αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (ΔΕΑ) που δέχθηκαν τα ένδικα αυτά μέσα και, εξαφανίζοντας τις ως άνω εκκληθείσες αποφάσεις, απέρριψαν τις προσφυγές (τη δεύτερη τούτων ως εκπρόθεσμη). Σημειωτέον ότι ο δεύτερος των πιο πάνω υπαλλήλων (Μ.Δ.) άσκησε αναίρεση κατά της ΔΕΑ 71/2004, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ.246/2008 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας που απέρριψε το έκτακτο αυτό ένδικο μέσο.

5. α. Έκτοτε η μισθολογική εξέλιξη των εν λόγω υπαλλήλων γινόταν χωρίς να υπολογίζεται ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας το χρονικό διάστημα της αργίας. Μάλιστα, η υπηρεσία, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 28 και 29 του ν. 4024/2011, εξέδωσε: **ι)** την υπ' αριθ.Δ2Β 1159014 ΕΞ 2011/22.11.2011 διαπιστωτική πράξη, κατ' αρθρ. 28 ν. 4024/2011, δυνάμει της οποίας κατετάγησαν οι υπάλληλοι αυτοί στους ανάλογους βαθμούς (Δ'), δίχως να υπολογιστεί ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας ο προαναφερόμενος χρόνος αργίας (πρβλ. το πιο πάνω υπ' αρ.πρωτ.Δ2Β114743 ΕΞ2013 ΕΜΠ/15.10.2013 β' έγγραφο της ερωτώσας υπηρεσίας, με το οποίο παρασχέθηκαν σχετικώς αιτηθείσες διευκρινίσεις) **και ιι)** την υπ' αριθ.πρωτ.Δ2Ε 1123817 ΕΞ2012/10.09.2012 διαπιστωτική της πράξη, με την οποία αυτή, όπως τούτο εκτίθεται στο α' έγγραφο της ερωτώσας υπηρεσίας, λαμβάνοντας υπόψη την ανωτέρω ΓνμδΝΣΚ 404/1999 και τις 1711/2004, 71/2004 αποφάσεις του ΔΕΑ, κατέταξε τους υπαλλήλους αυτούς στο 3^ο ΜΚ του βαθμού Δ', με συνολικό χρόνο υπηρεσίας 18 έτη, 10 μήνες και 21 ημέρες (για τον πρώτο) και 18 έτη, 10 μήνες και 29 ημέρες (για το δεύτερο), δίχως, και πάλι, να υπολογίσει ως χρόνο πραγματικής υπηρεσίας τον πιο πάνω χρόνο αργίας τους (δηλ. από 27.05.1989 έως 06.10.97 και συνολικά οκτώ έτη, τέσσερις μήνες και εννέα ημέρες για τον πρώτο και 30.05.1989 έως 06.10.1997, και συνολικά οκτώ έτη, τέσσερις μήνες και έξι ημέρες για τον δεύτερο).

β. Ωστόσο, μετά απ' αυτό, και αφού οι εν λόγω διαπιστωτικές πράξεις βαθμολογικής και μισθολογικής κατάταξης κοινοποιήθηκαν σ' όλες τις υπηρεσίες, προκειμένου να λάβουν γνώση όλοι οι καταταγέντες υπάλληλοι (όπως τούτο διευκρινίστηκε με το πιο πάνω β' έγγραφο της ερωτώσας υπηρεσίας), οι συγκεκριμένοι (υπάλληλοι) με αίτησή τους στην υπηρεσία ζητούν για την βαθμολογική και μισθολογική τους κατάταξη, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις του ν. 4024/2011, να γίνει εφαρμογή των παραπάνω υπ' αριθ. 3140/2001 και 3141/2001 αποφάσεων του ΔΕΑ.

6. Κατόπιν τούτων, ετέθη το ανωτέρω ερώτημα, επί του οποίου εκδόθηκε η 376/2013 Γνωμοδότηση του Α' Τμήματος ΝΣΚ που γνωμοδότησε, κατά πλειοψηφία, δηλ. με ψήφους έξι (6) προς πέντε (5), ότι επ' αυτού προσήκει θετική απάντηση, πλην, όμως, ο Υπουργός Οικονομικών, με το υπ' αριθμ. πρωτ. 0000575ΕΞ2014/21.1.2014 έγγραφό του προς τον Πρόεδρο του ΝΣΚ, ζήτησε ενόψει και της σοβαρότητας του θέματος την παραπομπή τούτου στην Ολομέλεια του σώματος.

II.- ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

1. Στα άρθρα **160** (παρ. 1) και **191** (παρ. 1) του προπροϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα (**π.δ. 611/1977** – ΦΕΚ Α' 198), ορίζεται ότι:

Άρθρο 160 «*Εις τον προς προαγωγή των δημοσίων υπαλλήλων απαιτούμενον χρόνον υπηρεσίας δεν υπολογίζεται: α) ... β) της αργίας της επελθούσης ένεκα ποινικής διώξεως, η οποία απέληξεν εις οιαδήποτε καταδίκην ή πειθαρχικής διώξεως, η οποία απέληξεν εις πειθαρχικήν ποινήν τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών μηνών, γ) ...*».

Άρθρο 191 «**1.** *Τίθεται αυτοδικαίως εις αργίαν ο στερηθείς της προσωπικής ελευθερίας συνεπεία εντάλματος φυλακίσεως ή δικαστικής αποφάσεως υπάλληλος, έστω και αν απελύθη επί εγγυήσει. ...*».

2. Επίσης, Στα άρθρα 3 (παρ. 1), 5 (παρ. 1 περ. β', 2), 6 και 17 (παρ. 2 περ. δ') του **ν. 2470/1997** (ΦΕΚ Α' 40) ορίζεται ότι:

άρθρο 3. «**1.** *Τα μισθολογικά κλιμάκια (Μ.Κ.) των υπαλλήλων όλων των κατηγοριών (Π.Ε., Τ.Ε., Δ.Ε., Υ.Ε.) ορίζονται σε τριάντα έξι (36) και οι υπάλληλοι της κάθε κατηγορίας εξελίσσονται σε δεκαοκτώ (18) μισθολογικά κλιμάκια, ως*

εξής: α. ... β. (όπως ίσχυε μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 του ν. 2606/98 – ΦΕΚ Α' 89) οι υπάλληλοι της κατηγορίας Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Δ.Ε.) με εισαγωγικό το 28^ο Μ.Κ. και καταληκτικό το 11^ο Μ.Κ.».

άρθρο 5. «**1.** Για τη μισθολογική εξέλιξη των υπαλλήλων όλων των κλάδων, από κατώτερο σε ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο, απαιτείται ως εξής: α. ... β. Για την απονομή όλων των επόμενων μισθολογικών κλιμακίων, υπηρεσία δύο (2) ετών σε κάθε μισθολογικό κλιμάκιο. **2.** Για την, κατά την προηγούμενη παράγραφο, μισθολογική εξέλιξη λαμβάνεται υπόψη ο χρόνος υπηρεσίας που ορίζεται στο άρθρο 17 του νόμου αυτού.».

Άρθρο 6. «**1.** Για τη μισθολογική εξέλιξη υπαλλήλων από κατώτερο μισθολογικό κλιμάκιο στο αμέσως ανώτερο, απαιτείται να έχει συμπληρωθεί ο καθορισμένος χρόνος υπηρεσίας στο κατώτερο μισθολογικό κλιμάκιο. Κατ' εξαίρεση, απαιτείται και σύμφωνη γνώμη του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, στις περιπτώσεις που έχει επιβληθεί στον υπάλληλο πειθαρχική ποινή, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις ή υπάρχει ποινική καταδίκη σε σχέση με την εκτέλεση των καθηκόντων του ή όταν από τις εκθέσεις αξιολόγησης και επιθεώρησης ή και λοιπά στοιχεία του προσωπικού μητρώου του προκύπτουν αμφιβολίες για το κατά πόσο ανταποκρίνεται ικανοποιητικά στα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του στην υπηρεσία ή η συμπεριφορά του προς τους πολίτες κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας δεν είναι η πρέπουσα. Στην περίπτωση που το Υπηρεσιακό Συμβούλιο δεν συμφωνεί για τη χορήγηση του επόμενου μισθολογικού κλιμακίου, ο υπάλληλος επανακρίνεται μετά δύο έτη από τότε που συμπλήρωσε τον απαιτούμενο χρόνο στο μισθολογικό κλιμάκιο που έχει. Αν και πάλι δεν χορηγηθεί το επόμενο μισθολογικό κλιμάκιο, η κρίση επαναλαμβάνεται κάθε φορά μετά δύο έτη από την προηγούμενη κρίση. **2.** Η κατά την προηγούμενη παράγραφο εξέλιξη του υπαλλήλου γίνεται με πράξη του αρμοδίου για το διορισμό οργάνου, που δεν δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, με την επιφύλαξη της ισχύος των διατάξεων του άρθρου 3 του ν. 2303/1995 (ΦΕΚ 80 Α'). **3.** Η εξέλιξη θεωρείται ότι συντελείται από την ημέρα συμπλήρωσης του χρόνου υπηρεσίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου αυτού, πλην των περιπτώσεων του δεύτερου εδαφίου της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, για τις οποίες η

εξέλιξη θεωρείται ότι συντελείται από την ημέρα συμπλήρωσης της διαιτίας για τη θετική κρίση του οικείου Υπηρεσιακού Συμβουλίου για τη χορήγηση του επόμενου μισθολογικού κλιμακίου.».

Άρθρο 17. «1. ... 2. Δεν υπολογίζεται για μισθολογική εξέλιξη και χορήγηση επιδόματος χρόνου υπηρεσίας: α. ... β. ... γ. ... δ. Ο χρόνος της παραγράφου 1 του άρθρου 160 του Υπαλληλικού Κώδικα, με εξαίρεση μόνο το χρόνο διαθεσιμότητας λόγω ασθένειας.».

3. Ακόμη, στα άρθρα 79 (παρ. 5), 88 (περ. β') και δεύτερο του προϊσχύσαντος Δ/Υ Κώδικα (ν. 2683/1999 – ΦΕΚ Α' 19) ορίζεται ότι:

Άρθρο 79 «1. ... 5. Οι θέσεις της κατηγορίας ΔΕ κατατάσσονται στους βαθμούς από τον Δ' που είναι ο εισαγωγικός έως και τον Α' που είναι ο καταληκτικός ...».

Άρθρο 88 «Στο χρόνο για προαγωγή δεν υπολογίζεται: α) ... β) ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινική δίωξης που κατέληξε **σε οποιαδήποτε καταδίκη** είτε εξαιτίας πειθαρχικής δίωξης που κατέληξε σε πειθαρχική ποινή τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών (3) μηνών, γ) ...».

Άρθρο δεύτερο «1. Οι υπάλληλοι που υπηρετούν κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος κατατάσσονται αυτοδίκαια στους ενιαίους βαθμούς της κατηγορίας που υπηρετούν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 79 παρ. 1-7 του παρόντος, με το βαθμό που κατέχουν με τις διατάξεις του ν. 2190/1994 κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος. Ο χρόνος που διανύθηκε στον κατεχόμενο βαθμό θεωρείται χρόνος που διανύθηκε στο βαθμό κατάταξης. 2. Για την αυτοδίκαιη κατάταξη των υπαλλήλων κατά το παρόν άρθρο εκδίδονται διαπιστωτικές πράξεις του προϊσταμένου της αρμόδιας για θέματα προσωπικού υπηρεσίας. Οι πράξεις αυτές δεν δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. 3. ...».

4. Ακολούθως, στα άρθρα 12 (παρ. 2, 3, 4), 28 (παρ. 1 περ. β' υποπεριπτ. γγ' και δδ', 2) και 29 (παρ. 1) του **ν. 4024/2011** (ΦΕΚ Α' 226), "Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο – βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015"», ορίζεται ότι:

άρθρο 12. «1. ... 2. Τα Μ.Κ. χορηγούνται ανά διαιτία, με εξαίρεση τα Μ.Κ. των βαθμών Β' και Α', τα οποία χορηγούνται ανά τριαιτία. Η εξέλιξη των υπαλλήλων

στα Μ.Κ. γίνεται αυτοδίκαια με την παρέλευση του ανωτέρω οριζόμενου χρόνου. Κατ' εξαίρεση, σε περίπτωση που από τις εκθέσεις αξιολόγησής του προκύπτει ότι ο υπάλληλος δεν έχει πετύχει την υλοποίηση της προβλεπόμενης στοχοθεσίας σε ποσοστό τουλάχιστον πενήντα τοις εκατό (50%) για δύο συνεχή χρόνια δεν εξελίσσεται μισθολογικά μέχρις ότου επιτύχει το ως άνω ελάχιστο ποσοστό. **3.** Τα μισθολογικά κλιμάκια κάθε βαθμού, πέραν του βασικού που αντιστοιχεί σε αυτόν, είναι τα εξής: α) Βαθμός Ε': δύο (2) Μ.Κ. για τις κατηγορίες ΠΕ και ΤΕ, τρία (3) Μ.Κ. για την κατηγορία ΔΕ και πέντε (5) Μ.Κ. για την κατηγορία ΥΕ. β) Βαθμός Δ': τρία (3) Μ.Κ. για τις κατηγορίες ΠΕ και ΤΕ, τέσσερα (4) Μ.Κ. για την κατηγορία ΔΕ και έξι (6) Μ.Κ. για την κατηγορία ΥΕ. γ) Βαθμός Γ': τέσσερα (4) Μ.Κ. για τις κατηγορίες ΠΕ και ΤΕ και πέντε (5) Μ.Κ. για την κατηγορία ΔΕ. δ) ... **4.** Με τη βαθμολογική προαγωγή ο υπάλληλος λαμβάνει το βασικό του νέου βαθμού ή του μικρότερου Μ.Κ. του βαθμού αυτού, ο οποίος είναι υψηλότερος από το βασικό μισθό που κατείχε πριν την προαγωγή του.».

άρθρο 28. «**1.** Οι υπάλληλοι, που υπηρετούν κατά την έναρξη της ισχύος του παρόντος, κατατάσσονται αυτοδικαίως στους βαθμούς της κατηγορίας που υπηρετούν, με βάση τον συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 98 Υ.Κ. και το χρόνο προϋπηρεσίας στο δημόσιο ή τον ιδιωτικό τομέα που έχει αναγνωρισθεί για τη βαθμολογική ή τη μισθολογική κατάταξη και εξέλιξη του υπαλλήλου, ως εξής: α) .... **β) οι υπάλληλοι της κατηγορίας ΔΕ:** αα) ... **γγ)** με συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας μέχρι δέκα εννέα (19), στο βαθμό Δ', **δδ)** με συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας μέχρι είκοσι επτά (27) έτη, στο βαθμό Γ', εε) ... **2.** Για την ως άνω κατάταξη, δεν υπολογίζεται: ... - ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε καταδίκη είτε εξαιτίας πειθαρχικής δίωξης που κατέληξε σε πειθαρχική ποινή τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών (3) μηνών, - ....».

άρθρο 29. «**1.** Οι υπάλληλοι, που εντάσσονται στους νέους βαθμούς, σύμφωνα με τις διατάξεις του προηγούμενου άρθρου, λαμβάνουν το βασικό μισθό του βαθμού αυτού, ενώ όσοι εξ αυτών έχουν πλεονάζοντα χρόνο στον ίδιο βαθμό

εξελίσσονται στα μισθολογικά κλιμάκια του βαθμού αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 12 του παρόντος. ...».

5. Εξάλλου, στις παρ. 2 και 3 του άρθρου 98 του ισχύοντος Δ/Υ Κώδικα (ν. 3528/2007 – ΦΕΚ Α' 26) ορίζεται ότι «1. ... 2. Ως πραγματική δημόσια υπηρεσία νοείται κάθε υπηρεσία που έχει διανυθεί στο Δημόσιο, νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ή σε ΟΤΑ, με σχέση εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, καθώς και κάθε άλλη υπηρεσία που, με βάση ειδικές διατάξεις, αναγνωρίζεται ως πραγματική δημόσια υπηρεσία για βαθμολογική εξέλιξη. 3. Προϋπηρεσία, με σχέση εργασίας δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αντίστοιχη της προηγούμενης παραγράφου σε υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή των χωρών – μελών αυτής, λαμβάνεται υπόψη για την ένταξη. 4. ...».

6. Επιπροσθέτως, το άρθρο 370 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (π.δ. 258/1986 – ΦΕΚ Α' 121) ορίζει ότι «*Η ποινική δίκη τελειώνει: α) με την καταδίκη ή την αθώωση του κατηγορουμένου, β) με την οριστική παύση της ποινικής δίωξης ... όταν έχει αμνηστευθεί η πράξη ή έχει παραγραφεί το αξιόποινό της ... γ) ...*», ενώ, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 111 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα (π.δ. 283/1985 - ΦΕΚ Α' 106), «1. Το αξιόποινο εξαλείφεται με την παραγραφή. 2. ...».

7. α. Περαιτέρω, το άρθρο 95 του ισχύοντος Συντάγματος, όπως η παρ.5 αυτού αναθεωρήθηκε με την παρ. Α' του ψηφίσματος της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής (ΦΕΚ Α' 84/17.4.2001) ορίζει ότι «... **5.** Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης...».

β. Σε εκτέλεση της πιο πάνω συνταγματικής διάταξης εκδόθηκε ο ν. 3068/2002 "Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις ... (ΦΕΚ Α' 274)" στο άρθρο 1 του οποίου ορίζεται ότι «*Το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις και να προβαίνουν σε όλες τις ενέργειες που επιβάλλονται για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής και για την εκτέλεση των αποφάσεων. Δικαστικές αποφάσεις*

κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου είναι όλες **οι αποφάσεις των διοικητικών, πολιτικών, ποινικών και ειδικών δικαστηρίων** που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή που είναι εκτελεστές κατά τις οικείες δικονομικές διατάξεις και του όρους που κάθε απόφαση τάσσει...».

γ. Ακόμη, το άρθρο 50 παρ. 3, 4, 5 του π.δ. 18/1989

‘Κωδικοποίηση διατάξεων νόμων για το Συμβούλιο της Επικρατείας’ (ΦΕΚ 8^Α) **ορίζει ότι** «**3.** Στις περιπτώσεις παραλείψεων όταν το Συμβούλιο δέχεται αίτηση παραπέμπει την υπόθεση στην αρμόδια αρχή για να εκτελέσει την οφειλόμενη ενέργεια. **4.** Οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσής τους κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος, πρέπει να συμμορφώνονται ανάλογα με κάθε περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του Συμβουλίου ή να απέχουν από κάθε ενέργεια που είναι αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτό. Ο παραβάτης, εκτός από τη δίωξη κατά το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα, υπέχει και προσωπική ευθύνη για αποζημίωση. **5.** Οι αποφάσεις της Ολομέλειας, ακυρωτικές και απορριπτικές καθώς και των Τμημάτων αποτελούν μεταξύ των διαδίκων δεδικασμένο που ισχύει και σε κάθε υπόθεση ή διαφορά ενώπιον δικαστικής ή άλλης αρχής κατά την οποία προέχει το διοικητικής φύσεως ζήτημα που κρίθηκε από το Συμβούλιο.».

8. Τέλος, στο άρθρο 197 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 – ΦΕΚ Α’ 97) ορίζεται ότι: «**1.** Δεδικασμένο δημιουργείται από τις τελεσίδικες και τις ανέκκλητες αποφάσεις, εφόσον οι τελευταίες δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας, ως προς το, ουσιαστικό ή δικονομικό, διοικητικής φύσης ζήτημα που με αυτές κρίθηκε, εφόσον τούτο τελεί σε άμεση και αναγκαία συνάρτηση προς το συμπέρασμα που με τις ίδιες έγινε δεκτό. Δεδικασμένο δημιουργείται, επίσης, και όταν το, κατά την προηγούμενη περίοδο ζήτημα, κρίθηκε παρεμπιπτόντως, αν το δικαστήριο ήταν καθ’ ύλην αρμόδιο να το κρίνει και εφόσον η απόφασή του γι’ αυτό ήταν αναγκαία προκειμένου τούτο να αποφανθεί για το κύριο ζήτημα. **2.** Το δεδικασμένο εκτείνεται στις ενστάσεις οι οποίες, είτε ύστερα από προβολή τους είτε αυτεπαγγέλτως, εξετάστηκαν ή έπρεπε να εξεταστούν από το δικαστήριο, καθώς και σε εκείνες οι οποίες δεν ήταν δυνατόν να εξεταστούν από αυτό

αυτεπαγγέλτως, αλλά, αν και μπορούσαν να προβληθούν, δεν προβλήθηκαν. Οι τελευταίες αυτές ενστάσεις δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο αν στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα, η ικανοποίηση του οποίου μπορεί να επιδιωχθεί με την άσκηση ευθέως του οικείου ενδίκου βοηθήματος. 3. ...».

III.- ΕΡΜΗΝΕΙΑ – ΑΝΑΛΥΣΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ

1. α. Από τη γραμματική και τελολογική, αυτοτελή και συνδυαστική μεταξύ τους ερμηνεία των ως άνω, υπό στοιχ.**II.1-4**, διατάξεων που αναφέρονται στη διαχρονική προσπάθεια του νομοθέτη για την οργανωτική και λειτουργική διαστρωμάτωση του δημόσιου τομέα, καθώς και τις αμοιβές των υπαλλήλων τούτου, σαφώς, εκτός των άλλων, προκύπτει σαφής διάκριση και διαφοροποίηση τόσο σε επίπεδο βαθμού συσχέτισης – εξάρτησης (ή μη) μεταξύ βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης (πρβλ. 4^η σελ. αιτιολογικής έκθεσης επί του νομοσχεδίου, υπό τον τίτλο «Συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, ενιαίο μισθολόγιο – βαθμολόγιο, εργασιακή εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής 2012-2015», που, κατόπιν ψηφίσεώς του, αποτέλεσε το ν. 4024/2011) όσο και αναφορικά με τις προϋποθέσεις, υπό τις οποίες οι υπάλληλοι δικαιούνται κάθε φορά βαθμολογικής και μισθολογικής κατάταξης.

β. Ειδικότερα, από τις διατάξεις του άρθρου 160 του π.δ. 611/77, το περιεχόμενο του οποίου επαναλήφθηκε και στο άρθρο 88 του προϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/99 – ΦΕΚ Α' 19) και άρθρου δεύτερου του εν λόγω Κώδικα, με τον οποίο, παρά την εισαγωγή του μικτού συστήματος προαγωγικής εξέλιξης, δεν καθιερώθηκε σύνδεση της βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης (βλ. σελ. 4^η της πιο πάνω αιτιολογικής έκθεσης του ν. 4024/2011), συνάγονται τα εξής: Ως προς τη βαθμολογική εξέλιξη, οι υπάλληλοι κατατάσσονται αυτοδικαίως στους ενιαίους βαθμούς της ιεραρχικής κλίμακας με βάση το συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας που έχουν διανύσει, δίχως να θεωρείται τέτοιος και συνεπώς να μη συνυπολογίζεται για την κατά τα παραπάνω κατάταξη του υπαλλήλου ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε ποινική καταδίκη είτε συνεπεία πειθαρχικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε επιβολή πειθαρχικής ποινής τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών μηνών. Δηλ. ότι δεν αρκεί για την επέλευση της δυσμενούς για

τον υπάλληλο συνέπειας της αφαίρεσης από το συνολικό χρόνο υπηρεσίας του χρόνου αργίας, η άσκηση απλώς σε βάρος του ποινικής ή πειθαρχικής δίωξης ή η εκκρεμοδικία των αντιστοιχών διαδικασιών, αλλά απαιτείται σε κάθε περίπτωση η ποινική ή πειθαρχική δίωξη να κατέληξε σε οποιαδήποτε καταδίκη του υπαλλήλου ή επιβολή εις βάρος του της ποινής τουλάχιστον του προστίμου αποδοχών τριών μηνών, αντιστοιχώς. Ωστόσο, έγινε δεκτό, στο πλαίσιο της βαθμολογικής εξέλιξης, ότι δεν νοείται ως καταδίκη αυτή που επήλθε είτε με τελεσίδικη καταδικαστική απόφαση, της οποίας όμως η ποινική δίωξη, στη συνέχεια, δηλαδή κατά την αναιρετική διαδικασία στον Άρειο Πάγο έπαυσε λόγω παραγραφής (βλ. ΔΕΑ 3140, 3141/2001 ad hoc) είτε με την επιβολή πειθαρχικής ποινής που στη συνέχεια, όμως, ακυρώθηκε δικαστικά (πρβλ. ΣΤΕ 3907/1996, εκδοθείσα υπό την ισχύ του ν. 1810/1988, με το άρθρο 9 παρ. 1 του οποίου προβλέφθηκε επανακατάταξη σε Μ.Κ. του άρθρου 3 ν. 1050/1984, με μη υπολογισμό του χρονικού διαστήματος της αργίας συνεπεία πειθαρχικής ποινής, λόγω του ότι αυτή εκ των υστέρων ακυρώθηκε δικαστικά). Αντιθέτως, σε ό,τι αφορά τη μισθολογική κατάταξη, κατ' επίκληση των διατάξεων της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 2470/97, έγινε δεκτό ότι παρέχεται επαρκές νόμιμο έρεισμα για την, κατά τις διατάξεις αυτές, μη χορήγηση από το οικείο ΥΣ, του οποίου η σύμφωνη γνώμη απαιτείται, του επόμενου μισθολογικού κλιμακίου (Μ.Κ.) σε υπάλληλο όταν η μη σύμφωνη γνώμη τούτου στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά που δημιουργούν αμφιβολίες για το κατά πόσον αυτός ανταποκρίνεται ικανοποιητικά στα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις του στην υπηρεσία και τα οποία αποτέλεσαν την αιτία πειθαρχικής και ποινικής του δίωξης, ακόμη και όταν οι δίωξεις αυτές έπαυσαν όχι λόγω μη τελέσεως από τον εν λόγω υπάλληλο των αποδιδόμενων σ' αυτόν πράξεων αλλά λόγω παραγραφής. Και τούτο, διότι στην περίπτωση αυτή τα συγκροτούντα τα ως άνω αδικήματα πραγματικά περιστατικά νομίμως λαμβάνονται υπόψη και αξιολογούνται από το ΥΣ ως στοιχεία του προσωπικού του μητρώου (βλ. ΣΤΕ 3153/2011 ad hoc, πρβλ. ΣΤΕ 246/2008, ΣΤΕ 629/2000), ενόψει του ότι στην απόφαση του ανωτάτου δικαστηρίου (Αρείου Πάγου) δεν εμπεριέχονται κρίσεις σχετικά με την τέλεση ή μη των αποδιδόμενων σ' αυτόν πράξεων και κατά τούτο αυτή διαφέρει ουσιωδώς από την αθωωτική απόφαση και το απαλλακτικό βούλευμα (βλ. ομοίως ΣΤΕ 3153/

2011, ΣΤΕ 2371/2004, πρβλ. ΣΤΕ 1575/2010).

2. α. Εξάλλου, κατά την έννοια των ως άνω, υπό στοιχ. **II.4**, διατάξεων του ν. 4024/2011, δυνάμει του οποίου η ενίσχυση της αρχής της ισότητας, της αξιοκρατίας αλλά και κομματικής ουδετερότητας κατοχυρώνεται με τη σύνδεση της βαθμολογικής ιεραρχίας και μισθολογικής εξέλιξης (βλ. 1^η σελ. της αιτιολογικής του έκθεσης), σαφώς, εκτός των άλλων, προκύπτει ότι: Μ' αυτές του άρθρου 28 που αναφέρονται στη βαθμολογική κατάταξη, οι υπάλληλοι – πλην του καταληκτικού βαθμού – που υπηρετούν κατά την έναρξη της ισχύος του παρόντος θα καταταγούν αυτοδικαίως στους βαθμούς της κατηγορίας που υπηρετούν, κατά τις εκεί διακρίσεις, με βάση το συνολικό χρόνο πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας, όπως η έννοια αυτή προσδιορίζεται στις παρ. 2 και 3 του άρθρου 98 του ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007). Ενώ, με τις αντίστοιχες του άρθρου 29 που αναφέρονται στη μισθολογική κατάταξη, ρυθμίζεται η ένταξη των υπηρετούντων υπαλλήλων κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου στα μισθολογικά κλιμάκια του βαθμού κατάταξής τους (βλ. σελ. 18 και 19 της πιο πάνω σχετικής αιτιολογικής έκθεσης τούτου). Μάλιστα η εξέλιξη σ' αυτά (Μ.Κ.) γίνεται πλέον, κατά τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 4024/2011, αυτοδίκαια με την παρέλευση της διετίας ή τριετίας, με μόνη εξαίρεση από τη μη περαιτέρω μισθολογική εξέλιξη (πάντοτε στον αυτό βαθμό κατάταξης) την περίπτωση που από τις εκθέσεις αξιολόγησης προκύπτει ότι ο υπάλληλος δεν έχει πετύχει την υλοποίηση της προβλεπόμενης στοχοθεσίας σε ποσοστό τουλάχιστον πενήντα τοις εκατό (50%) για δύο συνεχή χρόνια μέχρις ότου επιτύχει το ως άνω ελάχιστο ποσό.

β. Πράγματι, στην έννοια της πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας υπάγεται, κατά τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 98 του πιο πάνω υπαλληλικού κώδικα, κάθε υπηρεσία που έχει διανυθεί, μεταξύ άλλων (και), στο Δημόσιο, καθώς και κάθε άλλη που βάσει ειδικών διατάξεων αναγνωρίζεται ως πραγματική δημόσια υπηρεσία για βαθμολογική εξέλιξη. Για τον μη υπολογισμό αυτής μεταξύ των άλλων δεν λαμβάνεται υπόψη, όπως ακριβώς ίσχυε και προηγουμένως, ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε ποινική καταδίκη είτε συνεπεία πειθαρχικής δίωξης που

ΑΔ Β/μκ

κατέληξε σε οποιαδήποτε επιβολή πειθαρχικής ποινής τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών μηνών (βλ. παρ. 2 του άρθρου 28 του ν. 4024/2011).

3. α. Τέλος, κατά την έννοια των ανωτέρω, **υπό στοιχ. ΙΙ.7.**, διατάξεων, με τις οποίες γενικεύθηκε η υποχρέωση συμμόρφωσης της διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις με την πρόβλεψη μηχανισμού που διασφαλίζει την πρακτική εφαρμογή και απειλεί κυρώσεις, με τις αντίστοιχες της κωδικοποίησης του ΣτΕ, προκύπτει ότι η διοίκηση, μετά την έκδοση ακυρωτικής απόφασης του οικείου δικαστηρίου επί σχετικού ενδίκου βοηθήματος ή μέσου, υποχρεούται να συμμορφωθεί προς αυτήν και μάλιστα όχι μόνο να θεωρήσει ως ανίσχυρη και μη υφιστάμενη στο νομικό κόσμο την ακυρωθείσα διοικητική πράξη, αλλά να προβεί σε θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής κατάστασης που προέκυψε αμέσως ή εμμέσως από την ακυρωθείσα πράξη, ανακαλώντας ή τροποποιώντας τις επ' αυτής ερειδόμενες στο μεταξύ εκδοθείσες σχετικές πράξεις ή εκδίδοντας άλλες με αναδρομική ισχύ για να αποκαταστήσει τα πράγματα στη θέση στην οποία θα βρίσκονταν αν από την αρχή δεν είχε εκδοθεί η ακυρωθείσα πράξη (βλ. ΟΛΣΤΕ 2854/1985, ΟΛΣΤΕ 1820/89, ΣΤΕ 2599/1999, ΣΤΕ 125, 395/2000, ΣΤΕ 951, 1504/ 2001, ΣΤΕ 8/2002, ΟΛΣΤΕ 1680-81/2002, ΟΛΣΤΕ 3320/2003, ΣΤΕ 228/2005, ΓνμδΝΣΚ 527/2001, 23, 699/2002, 268/2003, 119/2003, 105/2003, 323/2004, 423/2004, 196/2006, 316/2006, 214/2008, ΣΤΕ 306/2009) και χωρίς δέσμευση από το χρόνο που διέδραμε (ΑτΓνμδΝΣΚ 395/2006, ΓνμδΝΣΚ 63/2004, ΓνμδΝΣΚ 527/2002, 585/1995, ΣΤΕ 3739/1988, ΣΤΕ 1660/1980 κ.α.).

β. Το συγκεκριμένο περιεχόμενο και η έκταση των υποχρεώσεων της διοίκησης προσδιορίζονται από το είδος και τη φύση της ακυρούμενης διοικητικής πράξης, καθώς και από την κρίση ή τις κρίσεις πάνω στα διοικητικής φύσεως ζητήματα που εξέτασε και για τα οποία αποφάνθηκε το δικαστήριο στο αιτιολογικό της απόφασής του, δημιουργώντας δεδικασμένο ως προς αυτά, κρινόμενο κατά περίπτωση (πρβλ. ΣΤΕ 441/2001, ΣΤΕ 2939, 395, 125/2000, ΣΤΕ 3531/1999, 5907/1995, ΣΤΕ 2090/1994 κ.α.). Δηλαδή, από τις ανωτέρω διατάξεις του π.δ. 18/1989, με το οποίο κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις για το Συμβούλιο της Επικρατείας (μεταξύ των οποίων και αυτές των άρθρων 50 παρ. 1, 2, 3, 5 του ν.δ. 170/1973), που έχουν αναλογική εφαρμογή και στις ενώπιον των Διοικητικών

Εφετειών ακυρωτικές διαφορές, σαφώς προκύπτει ότι το δεδικασμένο από τις ακυρωτικές αποφάσεις του ΣτΕ και των ΔΕφ ισχύει μεν περιοριστικά μεταξύ των διαδίκων των αντίστοιχων ακυρωτικών δικών, αφορά όμως όχι μόνο στη νομική ύπαρξη της διοικητικής πράξης της οποίας είχε ζητηθεί η ακύρωση, αλλά καλύπτει και κάθε ζήτημα, εφόσον αυτό κρίθηκε με την απόφαση ότι συναρτάται προς το συμπέρασμα που έγινε δεκτό και αποτελεί αναγκαίο του στήριγμα (ΓνμδΝΣΚ 478/1997, ΑτΓνμδΝΣΚ 105/2003, ΣτΕ 484/1991, ΣτΕ 2731/1989, ΣτΕ 2638/1987, ΣτΕ 995/1965 κ.α.). Στο πλαίσιο αυτό, η διοίκηση οφείλει να αναμορφώσει αναδρομικά τη νομική κατάσταση που προέκυψε από την ακυρωθείσα πράξη, συμμορφούμενη προς την ακυρωτική απόφαση (ΓνμδΝΣΚ 323/2004), ανατρέχοντας μάλιστα στο χρόνο έκδοσης αυτής και να επαναλάβει τη σχετική διαδικασία από το σημείο όπου διαπιστώθηκε η πλημμέλεια που οδήγησε στην ακύρωση (βλ. ΣτΕ 1871/2003, 2987/2002, 2522/2002, 1183/2001, ΓνμδΝΣΚ 232/2006, ΓνμδΟΛΝΣΚ 79/2005, ΓνμδΝΣΚ 559/2005, 361/2004, Γνμδ ΝΣΚ 301/2005, 581/2004, Επαμ. Σπηλιωτόπουλο «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου» εκδ. 2000, τ. ΙΙ, παρ. 564 επ., Δημ. Κοντόγιωργα – Θεοχαροπούλου 'Αι συνέπειαι της Ακυρώσεως Διοικητικής Πράξεως' σελ. 225 επ.). Η εν λόγω ενέργειά της διέπεται κατ' αρχήν από το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε τότε και όχι από το ισχύον κατά τον χρόνο που λαμβάνουν χώρα οι ενέργειες συμμόρφωσης (ΓνμδΝΣΚ 301/2005, ΣτΕ 862/1992, 3144/1991, 1385/87, 4647, 1700/84 κ.α.), εκτός αν ο νεότερος νόμος έχει αναδρομική ισχύ ή δεν ανέχεται την εφεξής εφαρμογή των παλαιών διατάξεων (ΟΛΣΤΕ 3581/1979, ΣτΕ 2911/1989, 1729/1989 - 7/λους, ΟΛΣΤΕ 107/1991, ΣτΕ 951, 952/1996, 859, 3627/2004, ΓνμδΝΣΚ 275/1996, 376/2000, 232/2006 κ.α.).

γ. Εξάλλου, αναφορικά με το από τις διατάξεις του άρθρου 197 του ΚΔΔ δεδικασμένο που απορρέει στο πλαίσιο διοικητικών διαφορών ουσίας, γίνεται δεκτό, κατά την άλλωστε ρητή και σαφή διατύπωση τούτων, ότι τούτο, αφενός μεν προϋποθέτει την τελεσιδικία ή το ανέκκλητο των σχετικών δικαστικών αποφάσεων, εφόσον στην τελευταία περίπτωση αυτές δεν υπόκεινται σε ανακοπή ερημοδικίας, αφετέρου δε δημιουργείται όχι μόνο στο κριθέν μ' αυτές ουσιαστικό ή δικονομικό διοικητικής φύσης ζήτημα, υπό τον όρο βεβαίως ότι αυτό τελούσε σε

άμεση και αναγκαία συνάρτηση μ' αυτό, αλλά εκτείνεται, εκτός των άλλων, και στις ενστάσεις που εξετάστηκαν ύστερα από προβολή τους.

IV.- ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ

1. α. Εν προκειμένω, βάσει του ανωτέρω διδόμενου ιστορικού της ερωτώσας υπηρεσίας, παρατηρείται ότι για τα κρίσιμα ζητήματα βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης των συγκεκριμένων υπαλλήλων έχουν εκδοθεί αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες: **ι)** Κατά μεν το σκέλος της βαθμολογικής τους κατάταξης δικαίωσαν τους υπαλλήλους αυτούς (βλ. ΔΕΑ 3140, 3141/2001), υπό την έννοια ότι ακύρωσαν τη γενομένη με την 1037082/214/0002B/13.04. 1999 διαπιστωτική πράξη της διοίκησης περί κατάταξης, κατά το άρθρο δεύτερο του προϊσχύσαντος Δ/Υ κώδικα (ν. 2683/1999), στους ενιαίους βαθμούς. Στην εν λόγω κατάταξη δεν υπολογίστηκε ως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας το ανωτέρω χρονικό διάστημα της αργίας, πράγμα που από τις ανωτέρω ακυρωτικές αποφάσεις κρίθηκε μη νόμιμο, με την (εμπεριεχομένη στις δικαστικές αυτές αποφάσεις) κοινή αιτιολογία ότι για τον μη υπολογισμό του χρονικού αυτού διαστήματος πρέπει να υπάρχει αμετάκλητη ποινική καταδίκη και να μην αρκεί ούτε καν τελεσίδικη καταδίκη, της οποίας όμως η ποινική δίωξη εκ των υστέρων έπαυσε στην κατ' αναίρεση δίκη λόγω παραγραφής. **ii)** Κατά δε το σκέλος της μισθολογικής τους εξέλιξης, απέρριψαν τελεσίδικα τα ένδικα αυτών βοηθήματα, επικυρώνοντας το από 7.07.2000 πρακτικό του οικείου ΥΣ (βλ. ΔΕΑ 1711/2004, 71/2004). Με το πρακτικό αυτό εκφράστηκε η μη σύμφωνη γνώμη του ΥΣ για τη χορήγηση του επόμενου Μ.Κ. στους υπαλλήλους, με την κριθείσα ως νόμιμη αιτιολογία περί συνδρομής πραγματικών περιστατικών που δημιουργούν αμφιβολίες για το κατά πόσον αυτοί ανταποκρίνονται ικανοποιητικά στα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις τους στην υπηρεσία και τα οποία αποτέλεσαν την αιτία πειθαρχικής και ποινικής του δίωξης αλλά και θέσης αυτών σε καθεστώς αυτοδίκαιης και υποχρεωτικής αργίας, ανεξαρτήτως του ότι οι διώξεις αυτές τελικώς παύθηκαν όχι συνεπεία μη τελέσεως από τους εν λόγω υπαλλήλους των αποδιδόμενων σ' αυτούς πράξεων αλλά λόγω παραγραφής (βλ. ΣΤΕ 3153/2011, ΣΤΕ 629/2000, ό.π.).

β. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα αλλά και λαμβάνοντας υπόψη ότι η

διοίκηση επανήλθε και, με τις Δ2Β 1159014 ΕΞ 2011/22.11.2011 και Δ2Ε 1123817 ΕΞ 2012/10.09.2012 διαπιστωτικές της πράξεις, κατέταξε, υπό την ισχύ πλέον των διατάξεων των άρθρων 28 και 29 του ν.4024/2011, βαθμολογικά και μισθολογικά, αντιστοίχως, τους υπαλλήλους αυτούς, με την μεν πρώτη (1^η) στο βαθμό Δ' και με τη δεύτερη (2^η) στο 3^ο ΜΚ του εν λόγω βαθμού, με συνολικό χρόνο υπηρεσίας 18 έτη, 10 μήνες και 21 ημέρες (για τον πρώτο) και 18 έτη, 10 μήνες και 29 ημέρες (για το δεύτερο), δίχως να υπολογίσει ως χρόνο πραγματικής υπηρεσίας τον πιο πάνω χρόνο αργίας τους, καίρια και καθοριστικά ζητήματα για την αντιμετώπιση του τιθέμενου ερωτήματος αποβαίνουν τα εξής: **ι)** Το μέτρο της υποχρέωσης συμμόρφωσης της διοίκησης προς τις ανωτέρω εκδοθείσες δικαστικές αποφάσεις, ενόψει των κριθέντων απ' αυτές θεμάτων αλλά και το απ' αυτές παραγόμενο δεδικασμένο. **ii)** Το αν υπάρχει υποχρέωση της διοίκησης προς συμμόρφωση ειδικότερα προς τις ΔΕΑ 3140, 3141/2001, ενόψει του ότι κατά τον σημερινό χρόνο που πρόκειται να λάβει χώρα η συμμόρφωση αυτής έχει ήδη μεταβληθεί το οικείο νομοθετικό πλαίσιο στην προσπάθεια του νομοθέτη για αναμόρφωση του ενιαίου μισθολογίου - βαθμολογίου των δημοσίων υπαλλήλων με το ν. 4024/2011, υπό την ισχύ του οποίου εκδόθηκαν ήδη οι προαναφερθείσες διαπιστωτικές πράξεις, κατά τα παραπάνω.

3. Ενόψει της πλοκής του παραπάνω ιστορικού, των ως άνω ερμηνευτικών γενομένων δεκτών υπό το φως της ισχύος και των νεοτέρων διατάξεων του ν. 4024/2011, αλλά και των εν γένει διαδοχικώς ισχυσάντων νομοθετικών καθεστώτων βαθμολογικής και μισθολογικής κατάταξης, κατά τη συζήτηση που διεξήχθη ενώπιον των μελών της Ολομέλειας, διαμορφώθηκαν δύο (2) γνώμες:

A. Κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας, που απαρτίστηκε από τον Προεδρεύοντα, τον Αντιπρόεδρο ΝΣΚ Αλέξανδρο Καραγιάννη και τους Νομικούς Συμβούλους Ιωάννη Διονυσόπουλο, Ανδρέα Γραμματικό, Παναγιώτη Παναγιωτουνάκο, Ευγενία Βελώνη, Αικατερίνη Γρηγορίου, Δημήτριο Χανή, Νικόλαο Δασκαλαντωνάκη, Κωνσταντίνο Κατσούλα, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριο Μακαρονίδη, Αλέξανδρο Ροϊλό, Ευστράτιο Συνοίκη, Ευαγγελία Σκαλτσά, Κυριακή Παρασκευοπούλου, Ελένη Πασαμιχάλη, Χριστίνα Διβάνη και Σταύρο

Σπυρόπουλο (**ψηφοί δέκα εννιά {19}**), προς την οποία συντάχθηκε και ο εισηγητής Πάρεδρος (γνώμη χωρίς ψήφο), **η απάντηση είναι αρνητική**. Δηλ., η διοίκηση δεν υποχρεούται κατά τη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 28 και 29 του ν. 4024/2011, να συνυπολογίσει τον χρόνο αργίας των δύο (2) συγκεκριμένων υπαλλήλων του Υπουργείου Οικονομικών στο συνολικό χρόνο πραγματικής τους δημόσιας υπηρεσίας, μη δεσμευόμενη από τις κρίσεις των ΔΕΑ 3140, 3141/2001. Η θέση αυτή στηρίζεται στα εξής: α) Δεν απορρέει δεδικασμένο από τις ανωτέρω ακυρωτικές αποφάσεις του ΔΕΑ και άρα υποχρέωση συμμόρφωσης της διοίκησης προς τις ανωτέρω ακυρωτικές αποφάσεις του ΔΕΑ, δεδομένου ότι εφαρμοστέο εν προκειμένω νομοθετικό πλαίσιο κατά τον χρόνο συμμόρφωσης της διοίκησης δεν είναι αυτό υπό το οποίο εκδόθηκαν οι ακυρωθείσες με τις δικαστικές αυτές αποφάσεις αντίστοιχες διαπιστωτικές πράξεις, αλλά αυτό των διατάξεων του ν. 4024/2011. Και τούτο, διότι το νεότερο αυτό νομοθετικό πλαίσιο έχει αναδρομική ισχύ, αφού αφορά βαθμολογικές και μισθολογικές κατατάξεις όλων των κατά τον χρόνο ισχύος του νόμου αυτού υπηρετούντων υπαλλήλων. **β)** Άλλωστε, παρά την επανάληψη των ίδιων ουσιαστικών προϋποθέσεων, ως προς την έννοια του πραγματικού χρόνου υπηρεσίας, όπου δεν περιλαμβάνεται ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε καταδίκη είτε εξαιτίας πειθαρχικής δίωξης που κατέληξε σε πειθαρχική ποινή τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών (3) μηνών (πρβλ. παρ. 2 του άρθρου 28 του ν. 4024/2011), μ' αυτές που ίσχυαν και προηγουμένως (πρβλ. άρθρα 88 περ. β' του προϊσχύσαντος Υπαλληλικού Κώδικα {ν. 2683/1999} και 160 του π.δ. 611/1977 {δηλ. προπροϊσχύσαντος υπαλληλικού κώδικα}, σε συνδυασμό με άρθρα και 6 και 17 {παρ. 2 περ. δ' του ν. 2470/97}, με το νόμο αυτόν (ν. 4024/2011) επήλθε, εκτός από τυπική, και ουσιαστική μεταβολή της προϊσχύσασας νομοθεσίας, εφόσον δι' αυτού τίθεται η σχέση εξάρτησης μεταξύ βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης σε νέα βάση. Με την έννοια ότι, σε αντίθεση με το προγενέστερο καθεστώς του μικτού συστήματος, κατά το οποίο όμως δεν είχε καθιερωθεί σύνδεση της βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης (βλ. σελ. 4^η της πιο πάνω αιτιολογικής έκθεσης του ν. 4024/2011, ό.π.), συνδέεται πλέον η

βαθμολογική ιεραρχία με τη μισθολογική εξέλιξη, σε βαθμό τέτοιο, έτσι ώστε η μισθολογική κατάταξη των υπαλλήλων να γίνεται σε Μ.Κ. συγκεκριμένου βαθμού κατάταξης τούτων. **γ)** Ωστόσο, για το ζήτημα των δυσμενών συνεπειών από τη μισθολογική κατάταξη, έγινε δεκτό – πλέον των αμετακλήτως κριθέντων με τις ΔΕΑ 1711/2004, 71/2004 – ότι, στην περίπτωση προσώπου εμπλεκόμενου στο αυτό ιστορικό πλαίσιο της ποινικής και πειθαρχικής δίωξης με τους συγκεκριμένους υπαλλήλους (που ήταν μάλιστα συγκατηγορούμενοι και πειθαρχικώς συνδωκόμενοι), αρκεί για την επέλευση των συνεπειών αυτών η τελεσίδικη καταδίκη (βλ. γνώμη πλειοψηφίας στη **ΣΤΕ 962/2010**, ενώ, σύμφωνα με τη γνώμη της μειοψηφίας, ήταν αρκετή ακόμη και η πρωτόδικη καταδίκη), προϋποθέσεις τις οποίες, συγκέντρωναν οι συγκεκριμένοι δύο (2) υπάλληλοι, κατά το διδόμενο ιστορικό. Η θέση αυτή του ανωτάτου ακυρωτικού, η οποία προέκυψε από την ερμηνεία των ως άνω κρίσιμων διατάξεων του προϊσχύσαντος και προπροισχύσαντος δημοσιοϋπαλληλικού και εν γένει μισθολογικού νομοθετικού πλαισίου, σε συνδυασμό μ' αυτές του άρθρου 370 ΚΠοινΔ, συμπορεύεται με το γράμμα και πνεύμα του νόμου που απαιτεί, για την επέλευση των δυσμενών συνεπειών στη μισθολογική εξέλιξη (η οποία, υπό το καθεστώς του ν. 4024/2011, είναι άμεσα συνδεδεμένη και εξαρτημένη με τη βαθμολογική εξέλιξη, κατά τα παραπάνω), την οποιαδήποτε καταδίκη, η οποία πάντως δεν μπορεί να νοηθεί ότι ταυτίζεται με την αμετάκλητη καταδίκη. **δ)** Άλλωστε, κατά την έννοια των ως άνω, **υπό στοιχ. ΙΙ.6**, διατάξεων των άρθρων 370 ΚΠοινΔ και 111 παρ.1 ΠΚ, η παύουσα συνεπεία παραγραφής οριστικά την ποινική δίωξη απόφαση δεν ταυτίζεται με την αθωωτική απόφαση ή το απαλλακτικό βούλευμα λόγω των διαφορετικών εννόμων συνεπειών που συνεπάγεται η έκδοση εκάστης τούτων (βλ. *ΣΤΕ 3153/2011 ad hoc*, *ΣΤΕ 2371/ 2004*, *πρβλ. ΣΤΕ 1575/2010*). Κι' αυτό, γιατί η παραγραφή συνιστά λόγο που αίρει το αξιόποινο της πράξης και αποσβαίνει το ουσιαστικό δικαίωμα της πολιτείας να τιμωρήσει την αξιόποινη πράξη με την επιβολή της προβλεπόμενης από το νόμο ποινής ή την εκτέλεση εκείνης, που έχει καταγνωσθεί, χωρίς όμως να εξαφανίζει την ύπαρξη αυτού του εγκλήματος, όπως αντιθέτως συμβαίνει στην περίπτωση της αθωωτικής απόφασης (*Μπουρόπουλο ΕρμηνΚωδΠοινΔικ, том 13, 2^η εκδ. σελ. 383, υποσημ.33^η, ΑΠ 984/2002 ΝοΒ 2002*).

1923, ΑΠ 840/1994 ΠοινΧρ ΜΔ'. 807, ΓνμδΝΣΚ 404/1999). **ε)** Προηγήθηκαν οι υπ' αριθ. Δ2Β 1159014 ΕΞ 2011/22. 11.2011 και Δ2 Ε1123817 ΕΞ 2012/10.09.2012 διαπιστωτικές πράξεις, εκδοθείσες μάλιστα υπό το εφαρμοστέο κατά τον χρόνο συμμόρφωσης νεότερο νομοθετικό πλαίσιο του ν. 4024/2011, η διαφοροποίηση του οποίου εν σχέσει με το προϊσχύσαν είναι πλέον από εμφανής ιδίως στο ανωτέρω κεντρικό ζήτημα της συσχέτισης – εξάρτησης μεταξύ βαθμολογικής και μισθολογικής εξέλιξης. **στ)** Οι διοικητικές αυτές πράξεις, ανεξαρτήτως του ότι φέρονται να εναρμονίζονται και με τα κριθέντα με τις υπ' αριθμ. 1711/2004, 71/2004 αποφάσεις του ΔΕΑ, δίχως να σημαίνει απαραίτητα ότι οι τελευταίες αποτέλεσαν δεδικασμένο των νεότερων αυτών πράξεων, αλλά και ασχέτως των όποιων τυχόν ζητημάτων νομιμότητάς τους, με εξαίρεση βέβαια την περίπτωση του δεδικασμένου, ως προς το οποίο, όμως δεν τίθεται ζήτημα, κατά τα παραπάνω, παράγουν όλες τις έννομες συνέπειες της νομιμότητας και εκτελεστότητας. Τούτο, βεβαίως, ισχύει εωσότου αυτές αμετακλήτως ακυρωθούν με δικαστική απόφαση άλλως υπόκεινται μόνο σε ανάκληση. **ζ)** Η ανάκληση, όμως, αυτή, ακόμη κι αν αφορά σε μη νόμιμη πράξη δεν συνιστά, σύμφωνα με τη γνωστή γενική διοικητική αρχή, καταρχάς δέσμια ενέργεια αλλά εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια της διοίκησης να το πράξει (βλ. ΑτΓνμδΝΣΚ 518/2006, με εκεί παραπομπές σε ΣΤΕ 5335/1987, 1025/1992, 3101/ 1997). **η)** Τέλος, η κρίση των πιο πάνω 3140, 3141/2001 ακυρωτικών αποφάσεων του ΔΕΑ, με το δεδομένο ότι απ' αυτές δεν απορρέει, κατά την έννοια αυτή, δεδικασμένο και άρα υποχρέωση συμμόρφωσης της διοίκησης προς αυτές, δεν συμβιβάζεται, με την, **κατά την άποψη της πλειοψηφίας**, ορθότερη άποψη, σύμφωνα με την οποία δεν λαμβάνεται υπόψη ως πραγματική υπηρεσία ο χρόνος αργίας που επήλθε, εκτός των άλλων (και), εξαιτίας ποινικής δίωξης που να κατέληξε σε οποιαδήποτε ποινική καταδίκη και πάντως τουλάχιστο τελεσίδικη, όπως τούτο κρίθηκε με την προαναφερθείσα ΣΤΕ 962/2010, η οποία επελήφθη περίπτωσης μισθολογικής κατάταξης υπαλλήλου (και μάλιστα συγκατηγορούμενου και συνδιωκόμενου πειθαρχικώς με τους συγκεκριμένους) σε Μ.Κ. κατά την οποία είχε αφαιρεθεί ο χρόνος αργίας.

Β. Κατά τη γνώμη της μειοψηφίας, που απαρτίστηκε από τους

Νομικούς Συμβούλους Θεόδωρο Ψυχογιού, Γεώργιο Κανελλόπουλο, Κωνσταντίνο Χαραλαμπίδη, Στυλιανή Χαριτάκη, Γαρυφαλλιά Σκιάνη **(ψηφοί πέντε {5})**, η **απάντηση επί του ερωτήματος είναι θετική**. Δηλ., η διοίκηση υποχρεούται, συμμορφούμενη προς τις κρίσεις των υπ' αριθμ.3140, 3141/2001 ακυρωτικών αποφάσεων του ΔΕΑ, να εκδώσει νέες διαπιστωτικές πράξεις βαθμολογικής και μισθολογικής κατάταξης των ως άνω συγκεκριμένων υπαλλήλων, δίχως στην περίπτωση αυτή ν' απαιτείται οπωσδήποτε και η προηγούμενη ρητή ανάκληση των νεότερων εκδοθεισών διαπιστωτικών πράξεων. Με τις νέες αυτές πράξεις οφείλει να συνυπολογίσει στην πραγματική υπηρεσία και το χρονικό διάστημα της αργίας τους, έτσι ώστε αυτό να φθάσει τα είκοσι επτά (27) έτη. Συνέπεια τούτων είναι οι υπάλληλοι αυτοί να καταταγούν στον βαθμό Γ', κατά τα οριζόμενα στην υποπεριπτ. δδ' της περ. β' της παρ. 1 του άρθρου 28 του ν. 4024/2011, λαμβάνοντας μόνο το βασικό αυτού μισθό, αφού δεν διαθέτουν τον ελάχιστο απαιτούμενο επιπλέον χρόνο (δηλ. διετία) για την κατάταξή τους σε Μ.Κ. του συγκεκριμένου βαθμού (πρβλ. άρθρο 12 παρ. 2 εδ. α' και 3 περ. γ' του ν. 4024/2011). Η θέση αυτή στηρίζεται στο ότι: **α)** Ο ν. 4024/2011, που εν προκειμένω εφαρμόζεται, κατά τα παραπάνω, αφορά και πάλι βαθμολογικές κατατάξεις όλων των κατά τον χρόνο ισχύος του νόμου αυτού υπηρετούντων υπαλλήλων βάσει των υπ' αυτών διανυθέντων μέχρι τότε χρονικών διαστημάτων πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας. **β)** Τούτο σημαίνει ότι για τον μη υπολογισμό της πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας ισχύουν οι ίδιες – όπως και πριν – ακριβώς ουσιαστικές προϋποθέσεις. Δηλαδή, ο χρόνος της αργίας που επήλθε είτε εξαιτίας ποινικής δίωξης που κατέληξε σε οποιαδήποτε καταδίκη είτε εξαιτίας πειθαρχικής δίωξης που κατέληξε σε πειθαρχική ποινή τουλάχιστον προστίμου αποδοχών τριών (3) μηνών, που ίσχυαν και προηγουμένως. **γ)** Για το κρίσιμο, όμως, αυτό ζήτημα έχουν εκδοθεί μεταξύ των συγκεκριμένων υπαλλήλων και του Δημοσίου οι υπ' αριθ.3140, 3141/2001 ακυρωτικές αποφάσεις του ΔΕΑ, οι οποίες, ανεξαρτήτως της νομικής τους ορθότητας, κατά τα παραπάνω, έκριναν ότι με τη φράση «οποιαδήποτε καταδίκη» νοείται εν προκειμένω η αμετάκλητη καταδίκη, προϋπόθεση η οποία, σύμφωνα με το διδόμενο ιστορικό, δεν ίσχυσε για τους συγκεκριμένους υπαλλήλους. **δ)** Και βεβαίως, ναι μεν, έχουν ήδη προηγηθεί η

βαθμολογική και μισθολογική τους κατάταξη βάσει του ν. 4024/2011, δυνάμει των πιο πάνω διαπιστωτικών πράξεων, κατά τις οποίες δεν υπολογίστηκε ο προαναφερόμενος χρόνος αργίας. Ωστόσο, η διοίκηση ήταν υποχρεωμένη, και υπό την ισχύ του ν. 4024/2011, να προχωρήσει στην έκδοση διαπιστωτικών πράξεων βαθμολογικής και μισθολογικής κατάταξης, λαμβάνοντας υπόψη της τη διανυθείσα απ' αυτούς πραγματική δημόσια υπηρεσία, όπως η έννοια αυτή είχε κριθεί με τις προαναφερθείσες ακυρωτικές αποφάσεις. Και τούτο, διότι η ακριβής επανάληψη των ίδιων ουσιαστικών προϋποθέσεων για τον μη υπολογισμό της πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας, κατά τα παραπάνω, υποδηλώνει ότι και ο νεότερος αυτός νόμος, παρά τη γενικότερη διαφορετική του φιλοσοφία από τους προϊσχύσαντες, δεν προκάλεσε ουσιαστική νομοθετική μεταβολή στο επίμαχο ζήτημα. Υπό την έννοια, δε, αυτή συντρέχει περίπτωση υποχρέωσης συμμόρφωσης της διοίκησης προς τις υπ' αριθμ.3140, 3141/2001 ακυρωτικές αποφάσεις του ΔΕΑ, μ' όλες τις προεκτεθείσες ευνοϊκές υπέρ των συγκεκριμένων υπαλλήλων συνέπειες.

V.- ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατόπιν τούτων, ενόψει του διδόμενου ιστορικού, σε συνδυασμό και με τα ως άνω ερμηνευτικώς γενόμενα δεκτά, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Α' Τακτική Ολομέλεια) γνωμοδοτεί, κατά πλειοψηφία, ότι επί του ανωτέρω τιθέμενου ερωτήματος προσήκει αρνητική απάντηση. Δηλαδή, η διοίκηση δεν υποχρεούται κατά τη βαθμολογική και μισθολογική κατάταξη, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 28 και 29 του ν. 4024/2011, να συνυπολογίσει τον χρόνο αργίας των δύο (2) συγκεκριμένων υπαλλήλων του Υπουργείου Οικονομικών στο συνολικό χρόνο πραγματικής τους δημόσιας υπηρεσίας.-

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 25-6-2014

Ο Προεδρεύων

Μιχάηλ Απέσσος

Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Γεώργιος Βαμβακίδης

Πάρεδρος ΝΣΚ